

Yşk bar...

Category: Filofofiya, Kitapcy
написано kitapcy | 24 января, 2025
Yşk bar... AŞK VAR...

Ölüm yaşamın ikiz kardeşi ama hangisi daha değerli.
Gerçeğe ulaşmak için gök kapıdan uçup gitmek mi? Yoksa gök kapıdan uçup gittikten sonra olacaklara hazırlanmak için doğmak mı?
Doğmak ile ölmek birbirinin içine girmiş bir anlamda. Doğarken ölür insan aslında. Zaman ve mekân kavramlarından sıyrık fikri kemikten eti sıyırdığın gibi o zaman?
Ölüm ve doğum bizi duygusal anlamda ne çok tetikler. Ancak ölümün kendi dışımızdaki bir olgu olarak benimsenip 'tüm insanlar ölür' önermesi ölümü hala idrak edemediğimiz delili. 'Herkes ölür' önermesinden hareketle 'ben de öleceğim' önermesine geçiş yapmak bunu gerçekten idrak etmek ne çetin bir yol. Herkesin öleceğine inanır da kendi öleceğine bir terle inanmak istemez insan.
Bir pıhtı,
Ve ruh...
Varoluşun sırrı...
Kef ve Nun arasında bir an.
Ölüm gibi kuşkusuz yaşam da bizden sürekli yüzünü çeviren bir yana sahip. Ölüm yaşamın karşıtı değil ama varlığın mükemmelliğini, eşsizliğini, bütünü tamamlayanı.
Yaratılış... Ölümü düşünmeden hayatı düşünmenin mümkün olmamasına rağmen yaratılış...
Nefes alış...
Yaşam ve ölüm... Ölüm, kiminde bir yok oluş kiminde bir terfi ediş düşüncesi uyandırmasının yanı sıra tanıdığı ölen her insanda olduğu gibi, bir yandan acıyı zerk ederken öte yandan ölenin kendisi değil de başkası olmasından kaynaklanan gizli bir rahatlama ortaya çıkarmaz mı?
Yaşam
Bir an!

Bir “Ol!” da gizli...

Bir büyük güçte... Çünkü ruh, sahibini düşünür düşünmez gerçek özün varoluş gibi süre de zamanda olmadığını, alanı ve vakti zamanı anlamsız kıldığını bilir. Dolayısıyla var oluşunun ya da bir bedende konuşlandırıldığının nedeni kendi özü ile değil ama ancak Allah ile anlam kazanacağını bilir ve varoluş yalnızca ‘O’nun doğasına aittir

Bir tek olan Rab ’de...

“Ol!” dedi...

Ve olduk Aşk ile... Ruh doğası gereği, her ne var ise olası olarak değil, zorunlu olarak görür ve her ne var ise bunlarla ilgili bu zorunluluğu doğru bir şekilde algılar, yani olduğu gibi algılar. Çünkü aslında her ne var ise bunlarla ilgili bu zorunluluk tam da Allah’ın ezeli-ebedi olduğunun zorunluluğudur. İşte bu yüzden her ne var ise bu bilincin ışığı altında hikmet ile temaşa etmek ruhun doğası gereğidir.

Ve doğduk...

Yaşıyoruz...

Ruhu yitirdiğimizde ki bunu ölmeden önce idrak sınırlarında buharlaştırdığımızda

Ne kadar olduğunu,

Ne zaman biteceğini,

Nasıl sona ereceğini bilmeden... Kendinin diğerlerinden tüm duygu ve düşünceleriyle farklı olduğunu düşünür ve kendinin ölmek zorunda oluşunu akıl almaz korkunç bir şey olarak değerlendirir ise insan ve bundan ölesiye korkup kaçmaya başlarsa her şeyi silerek o zaman kara bir delik...

Bildiğimiz tek şey,

Neden var olduğumuz... Ölümle yüzleşip ondan koşarcasına kaçmak isterken, diğer yandan da bu ölüm ile her şeyin gerçekten sona ereceğine ve biteceğine kendini inandırmak için çabalamak...

Oysa “O” nu bulmak için doğduk... İçinde bulunduğumuz korkunç yalnızlığın kendi tercihlerimiz ve oluşturduğumuz anılardan kaynaklandığını unutmak ne garip. Ne kadar çabalasa da bir süre sonra çektiği acıyla yüzleşiyor insan. Ölüm fikri bütün gerçekliği ile onu bu durumdan çıkarıp tekrar kendine doğru çekiyor.

“0” na döndürölmüş yüreklerimiz...

“0” nunla var olduk.

Yine Aşk ile

“0” nunla adım atacağız sonsuzluğa aslında...

Karşı koymak için harcadığı bütün çabalara rağmen, dehşetli sona her an yaklaşmakta olduğunu biliyor her insan. Bu bilinci savuşturmak acının daha da katmerlenmesinden başka bir şey değil. Geç de olsa anlayacak. Fakat bu bilince ermesini engelleyen her şey, hayatını gerektiği gibi yaşamış olduğu ne varsa hepsinin bir bütünü. Başka bir şey değil.

“0” nu yaşamak için beden kılıfı

“0” nu tanımak için doğduk...

“0” nu sevmek için verildi aşk,

“0” nu bulmak için imtihan,

“0” na ait olduğu fikrine ermek için...

İnsan “0” nun için... İnsan sadece özellikle isim olarak kullanılan bir terimin farklı gerçeklik düzlemlerine sahip olabileceği varsayımından hareketle bakmalı evrene.

“0” na ulaşmak için...

“0” nu, onun bizi sevdiği gibi sevebilmek için...

“0” nun gönderdiği kitaba,

“0” nun sevdiği resule inanmak ve sevmek için...

Aşk var...

“0” yarattığı için aşkla varız... Aşkın anlamını bilmek, onun nelere işaret ettiğini bilmektir; yani onu doğru bir şekilde hissedebilmektir. Bu durumda Aşk’ın anlamı onun doğru kullanımı ile ilişkilendirilmiş olacaktır.

Ağlıyor ve gülüyorsak,

0 dilediği içindir. Biz insanlar, Aşk’a yönelik seçim yaparken sadece Aşk’ı değil aynı zamanda bütün mana âlemini seçmiş oluruz.

Aşkı kaybetmiş olmak stres kavramını her yönüyle açıklayabilir. Stres, günümüzde “AŞK” kavramının içi boşaltıldığı için değil mi?

“0” nun iradesi bizimkini aştığı için Aşk’a yönelir yüreklerimiz...

Acizlik hissederiz...

Çekiniriz,
Gözyaşı dökeriz Aşk'ı kaybettiğimiz zaman.
Kimseye belli etmesek de, korku içimizde...
İnsan olabiliyor muyuz?
'AŞK' olabiliyor muyuz?
Olabildik mi?
Kef ve Nun arasında ne varsa Aşk tır. Filosofiýa